

[Poul Dam.]

Det problem, jeg nærmest vil tage op, er spørgsmålet om vidnepligtens begrænsninger, som de her er foreslået udformet. Grundlaget for begrænsningerne er jo det traditionelle: at præster og læger har en vidtgående tavshedspligt, og det samme gælder tjenestemændene, når det drejer sig om, hvad de erfarer inden for tjenesten, og forskellige grupper, der som følge af særlige love også har fået pålagt en tavshedspligt. Men man er jo i den moderne verden kommet i en sådan situation, at overordentlig mange har et meget stærkt behov for personlig rådgivning af en eller anden art. Det har at gøre med den moderne verdens større indviklethed, måske også med andre forhold; i hvert fald er det givet, at den enkelte meget ofte vil søge rådgivning hos fagfolk af forskellig art, men også hos socialrådgivere, psykologer og vel også hos en gruppe, der ikke har været nævnt hidtil, nemlig pædagogerne, og hertil kunne man føje ungdomsledere i ungdomsklubber og andre steder.

Hele dette rådgivningsbehov er, så vidt jeg kan se, meget legitimt, og det er ganske væsentligt, at der gives gode vilkår for gennemførelsen af en sådan rådgivning, herunder også, at der skabes et sådant klima omkring den, at den, der søger råd, virkelig får talt ud om tingene, således at rådgiveren kan gøre en forstandig indsats. Jeg tror, det er et af de vigtigste punkter, man må se på i det udvalg, der vil blive nedsat.

Jeg er meget vel klar over, at det er vanskeligt at få en rimelig begrænsning af begrebet rådgiver. Hvad er en rådgiver? Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem hr. Ib Thyregod talte om, at man kunne få en eller anden autorisation af rådgivere, og man kunne måske tænke sig dette som en nødudvej. Der vil være betydelige vanskeligheder ved at finde de rette kriterier for en sådan autorisation, men det må i hvert fald, så vidt jeg kan se, erkendes, at dette rådgivningsbehov er meget stort, at der er brug for en beskyttelse af rådgivningsvirksomheden, og at man må tage hensyn hertil i forbindelse med fastsættelsen af disse vidneregler.

Med disse bemærkninger skal jeg i øvrigt anbefale lovforslaget til saglig og grundig

behandling i et udvalg og tilsige mit partis støtte hertil.

Johan Asmussen: Der er andre jungler i den danske lovgivning end skattelovene. Også retsplejeloven fra 1919 med dens over 1.000 paragraffer er et vildnis, som vist kun meget få, også blandt jurister, er fuldt fortrolige med i alle enkeltheder. I december 1961 nedsatte justitsministeriet et retsplejeråd med det prisværdigt begrænsede medlemstal af 3 fremragende specialister, professor Gomard, retspræsident Abitz, vestre landsret, og højesteretssagfører Sonne-Holm, med henblik på en reform af hele retsplejeloven. Vicepræsident Topsøe-Jensen, sø- og handelsretten, hilste dette initiativ velkommen i en artikel i Juristen 1962 med ordene — jeg tillader mig et kort citat —:

„Hvor vi dog trænger til en fornyelse og forkortelse af retsplejeloven, ikke blot som hidtil store ændringer og små lapperier i hobetal og i flæng“.

Allerede dengang var arbejdet med kapitlet om vidner jo i fuld gang, og selv om man må håbe, at den gennemgribende reform — ikke af retsplejen som sådan i de store grundlæggende linjer, for de er gode nok her i landet, men af retsplejeloven — er i sigte inden for en ikke alt for uoverskuelig årrække, er det i høj grad fortjenstfuldt, at man har ladet netop hele området om vidner bearbejde særskilt og nu fremsætter det foreliggende forslag til en tiltrængt modernisering og forenkling.

Selv om det jo i hovedsagen kun er et enkelt område, der her er taget under behandling, er jo allerede selve lovforslaget i virkeligheden særdeles omfattende med betydningsfulde forbedringer, praktiske forenklinger og enkelte vigtige nydannelser. Men bag ved forslaget, som det foreligger, ligger jo den meget indgående betænkning, afgivet af det i 1958 nedsatte særlige vidneudvalg, højesteretsdommer Trolles grundige gennemgang og vurdering af denne betænkning i Ugeskrift for Retsvæsen 1963 og flere andre afhandlinger og artikler i bøger og tidsskrifter, i virkeligheden et helt studium for sig. Allerede af den grund og bortset fra, at det ikke er meningen med en første behandling, kan der for mig ikke være tale om at gå dybere ind på hele forslaget med